

LBRIS | We know
Someone to Remember Books

Someone to Remember
Mary Balogh

Copyright © 2019 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite Ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC, New York.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru o amintire
Mary Balogh

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Totul pentru o amintire / Mary Balogh
trad. din lb. engleză: Iulia Bodnari - București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-8572-8

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111

MARY BALOGH

Totul pentru o amintire

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA
București

capitolul 1

Ziua începuse să meargă tot mai prost pentru Lady Matilda Westcott. Nu crezuse că era posibil, dar se înșelase.

Stătea în spatele tăvii de ceai din salonul de zi, turnând în ceașca mamei ei și a vizitatorilor lor, a căror sosire neașteptată o bucurase la început. Alexander, conte de Riverdale, și capul familiei Westcott, și Wren, soția lui, erau întotdeauna bine-veniți. Erau o pereche tânără, amabilă și atrăgătoare, iar Matilda ținea extrem de mult la ei. Timp de câteva minute, conversația își urmase cursul previzibil – întrebări despre sănătatea Matildei și a mamei ei, vești despre copiii lor și despre copiii lui Elizabeth, sora lui Alexander, și ai lui Colin, Lord Hodges, soțul ei, pentru că toți fuseseră la picnic în Richmond Park cu o zi în urmă. Însă apoi subiectul se schimbă.

- Am hotărât împreună cu Wren că ar trebui într-adevăr să îl invităm pe vicontele de Dirkson la cină, spuse Alexander.

- Ar trebui? întrebă aspru mama Matildei, contesa văduvă de Riverdale.

În timpul acesta, Matilda rămase nemișcată, cu ceainicul aplecat peste cea de-a treia ceașcă.

- Ca un fel mulțumire, verișoara Eugenia, explică Wren. Nu înseamnă că vreunul dintre noi ar trebui de fapt să-i mulțumească. La urma urmei, Gil este fiul lui. Dar vicontele de Dirkson nu a avut nici o legătură cu Gil până acum și ar fi putut foarte ușor să ignore audierea pentru acordarea custodiei de acum două săptămâni. Bineînțeles că absența lui nu ar fi schimbat în nici un fel decizia judecătorului. Pe de altă parte, poate că prezența lui a însemnat totuși ceva. Și vrem să știe că îl apreciem pentru ce a făcut. De dragul lui Abigail. Și de dragul lui Gil și al lui Katy. L-am invitat să vină mâine și a acceptat.

- Dar am vrea să fie o cină de familie, sublinie Alexander. Nu sunt în oraș toți membrii familiei Westcott, bineînțeles, dar sperăm că aceia care sunt să ni se alăture, zise și le oferi zâmbetul lui extrem de fermecător mai întâi mamei Matildei și apoi Matildei înseși.

Matilda nu observă aproape nimic și turnă cea de-a treia ceașcă de ceai cu o mână căreia nu-i permise să tremure.

Era invitată și ea.

Ar fi trebuit să fie încântată. Pe vremea când trăia defunctul conte - Humphrey, fratele ei -, familia Westcott nu era atât de apropiată ca acum, nici pe departe. El nu pusese mare preț pe nici unul dintre ei, nici măcar pe soția, fiul și fiicele lui. Și făcuse lucruri teribile cât trăise, iar cel mai rău fusese

acela că se căsătorise de două ori. Asta nu era o crimă în sine, dar în cazul lui era. Din prima lui căsătorie secretă cu Alice Snow rezultase o fiică la fel de secretă, Anna. Din a doua căsătorie, cea cu Viola, contesa lui timp de douăzeci și trei de ani, rezultaseră trei copii - Camille, Harry și Abigail. Aspectul penal al celei de-a doua căsătorii era că fusese încheiată cu o lună sau două înainte ca Alice să moară de ftizie. Drept urmare, Viola și copiii ei ajunseseră pe drumuri, în timp ce Anna, care crescuse într-un orfelinat fără să știe cine era, moștenise o avere uriașă, iar toată familia fusese foarte tulburată pentru că natura bigamă a celui de-al doilea mariaj al lui Humphrey fusese dezvăluită abia după moartea lui.

Matilda era tentată să-și dorească uneori ca el să nu se odihnească în pace și chiar s-o spună cu glas tare. Un sentiment nedemn de o soră, fără îndoială, și foarte nedemn de o lady. Totuși, adesea ceda tentației și o gândea - așa cum făcea chiar acum.

Ar fi trebuit să fie încântată de invitație, pentru că Alexander era un conte foarte diferit de Humphrey și muncise din greu ca să unească familia. Dar cina era în onoarea cuiva din afara familiei. Vicontele de Dirkson. Charles. Iar Matilda s-ar fi bucurat dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată în tot restul vieții ei.

Totul începuse cu câteva săptămâni în urmă, când Abigail Westcott, fiica cea mai mică a lui Humphrey, sosise pe neașteptate la Londra cu un soț la fel de neașteptat, cu care se căsătorise cu o zi înainte. Locotenent-colonelul Gil Bennington păruse un tânăr gentleman respectabil – era prietenul din armată al lui Harry, fratele lui Abigail. Însă apoi el se destăinuise familiei lui Abigail, spunând că în realitate crescuse ca un șobolan în mocirlă – exact acestea fuseseră vorbele lui –, cu o mamă necăsătorită, care își câștiga cu greu traiul ca spălătoreasă într-un sat. Familia fusese șocată de-a binelea. La urma urmei, chiar *era* ceva șocant. Oricum, Matildei îi plăcuse tânărul. Era înalt, brunet și chipeș chiar dacă fața îi *era* distrusă de cicatricea lăsată de o rană căpătată într-o bătălie din trecut și chiar dacă tindea să privească lumea cu o expresie mohorâtă. Căsătoria aceea bruscă i se păruse minunat de romantică. Fusese șocată doar când locotenent-colonelul Bennington fusese presat și recunoscuse că tatăl lui, cu care nu avusese nici o legătură toată viața, era viconte de Dirkson.

Cu multă în urmă, ani ce păreau o eternitate, când îl cunoscuse Matilda, el se numea Charles Sawyer. De atunci trecuse o viață. Primise titlul mai târziu, la moartea tatălui său.

Însă ea avusese o înțelegere cu el după descoperirea făcută de Gil – o înțelegere secretă, oribil de scandaloasă, care ar fi șocat familia până în străfunduri dacă ar fi aflat. Când își amintea de asta, o cuprindea o răceală de moarte și îi venea să leșine chiar acolo – dacă ar fi fost genul de femeie care leșina, ceea ce nu era. Ei bine, nu era un secret pentru nici unul dintre ei. Tânărul Bertrand Lamarr știa. Acesta era fratele vitreg al lui Abigail, nu un Westcott prin naștere, dar fusese acceptat de toți ca membru onorific al familiei.

Secretul era că ea, o lady necăsătorită, îl vizitase pe viconte de Dirkson, un gentleman văduv, în casa lui din Londra, însoțită doar de tânărul Bertrand pentru o aparentă respectabilitate, deși adevărul era că respectabilitatea nu prea exista. Își făcuse inima vitează până la culme, ca să citeze un personaj din opera lui Shakespeare – oare *Lady Macbeth?* –, deși se putea să nu fi fost un citat corect. În orice caz, se dusesse să-l convingă pe Charles să facă în sfârșit ceva pentru fiul său ilegitim, care era pe cale să se prezinte în fața unui judecător pentru a cere să-i fie înapoiată fata care fusese luată de bunicii din partea mamei în timp ce Gil lupta în bătălia de la Waterloo și nu fusese niciodată dată înapoi. Era prima dată după treizeci și șase de ani când dăduse ochii cu Charles și schimbase o vorbă cu el. După ce spusese ce avea de spus,

plecase cu Bertrand și se consolase – sau măcar încercase să se consoleze – cu gândul că acesta era sfârșitul. Se terminase. Punct.

Iar acum Alexander și Wren îl invitaseră la o cină de familie.

Iar ea făcea parte din familie.

Întâmplarea făcea ca Charles Sawyer să fie singurul bărbat pe care Matilda îl iubise vreodată. În urmă cu treizeci și șase de ani. Cu mai bine de o jumătate de viață biblică în urmă. Pentru că acum ea avea 56 de ani.

Văzu că toate ceștile erau pline și trebuiau împărțite înainte să se răcească ceaiul. Mama ei spunea ceva.

– Deci viconte de Dirkson trebuie premiat pentru că a avut un fiu în afara căsătoriei și nu a făcut nimic pentru el vreme de mai bine de treizeci de ani până acum câteva săptămâni, când a vorbit pentru el în fața unui judecător? întrebă ea în timp ce Matilda așeza o ceașcă de ceai pe măsuta de alături și se asigura că era destul de aproape ca s-o poată lua, dar nu atât de aproape, încât să fie răsturnată de un cot nepăsător.

Wren se ridică și luă de pe tavă ceașca ei și pe cea a lui Alexander, mulțumindu-i cu un zâmbet Matildei.

– Dacă îți amintești, verișoară Eugenia, tot el a cumpărat primul brevet al fiului său cu câțiva ani în urmă, zise ea.

Văduva scoase un sunet ironic și îndepărtă mâna fiicei ei când Matilda încercă să-i aranjeze șalul care îi alunecase de pe un umăr.

– Nu te agita, Matilda!

– Iar acum fiul acela e căsătorit cu Abigail și prin urmare e membru al familiei noastre, adăugă Alexander, luându-și ceașca și farfurioara din mâna lui Wren. Dar, lăsând la o parte cumpărarea brevetului, ce a făcut Dirkson acum două săptămâni a fost important. Fără recomandarea lui la audierea de la tribunal, Gil ar fi putut foarte bine să nu redobândească custodia fiicei lui, iar atât el, cât și Abigail ar fi fost înnebuniți. Sigur că Dirkson a participat la audiere pentru binele lui, fiindcă Gil este fiul său. Totuși, eu și Wren ne simțim obligați să îi mulțumim în numele familiei lui Abigail. Vă rog să spuneți că o să veniți!

– E o minune că viconte de Dirkson a auzit totuși despre audierea pentru acordarea custodiei, remarcă Wren.

Dar nu fusese nici o minune, se gândi Matilda în timp ce-și lua ceașca și sorbea din ceai. Pentru că ea îi spusese, iar ea nu avea nimic miraculos.

– Ești foarte tăcută în după-amiaza asta, Matilda, îi spuse Alexander, zâmbindu-i amabil. Ce crezi

dumneata? Vei veni la cina noastră? O vei convinge pe verișoara Eugenia să vină?

Opinia ei era rareori solicitată. Era doar o ane-xă a mamei ei, agitându-se în jurul acesteia, asigu-rându-se că nu stătea în curent, nu depunea prea mult efort și nu se emoționa prea mult, deși mama ei nu privea cu ochi buni aceste atenții. Uneori, mai ales în ultimul timp, Matilda se întreba dacă mama ei avea vreodată nevoie de ea sau dacă o iubea cât de puțin. Era un gând care o deprima teribil pentru că, dacă dragostea și grija pe care i le oferea mamei ei erau inutile, care fusese scopul vieții ei? Și de ce se gândea mereu la acest scop la timpul trecut?

- Cred că e o idee admirabilă, zise ea. Ești un conte de Riverdale demn de laudă, Alexander. Ai luat în serios responsabilitatea de cap al familiei. Invitarea vicontelui Dirkson la cină cu toți membrii familiei care sunt acum în Londra e o bună moda-litate de a arăta că apreciem că a vorbit în favoarea lui Gil. Îi va arăta că îl considerăm pe Gil unul dintre noi, că prețuim fericirea lui și a lui Abigail. Și fericirea lui Katy.

Katy era fiica lui Gil și nepoata lui Charles. Această conștientizare înțepa dureros inima Matildei ori de câte ori se gândea la ea. El avea și alți nepoți. Ambele fiice ale lui erau căsăto-rite și amândouă erau mame. Fiul său, cel mai tânăr dintre copii, încă era necăsătorit. Soția lui

care avea în jur de 25 de ani, murise în urmă cu cinci ani.

Alexander păru mulțumit de lauda ei.

- Atunci vei veni, zise el. Mulțumesc.

Da, avea să meargă, deși era suficient să se gân-dească la asta ca să simtă gust de fiere. El încă era atât de chipeș! Adică Charles. Pe când ea... Ei bine, ea era o fată bătrână, poate chiar *bătrână* de-a bine-lea și... Prea bine.

- Veți invita și familia vicontelui Dirkson? între-bă mama ei. Pe fiul și fiucele lui?

- Nu cred că ei știu despre existența lui Gil, răspunse Alexander, încruntându-se. Și mă îndoi-esc că el ar vrea ca ei să știe.

- Poate că, adăugă Wren, ar trebui să-l infor-măm pe vicontele de Dirkson că e bine-venit să-și aducă și copiii dacă dorește, Alexander. Lasă-l pe el să decidă!

- O să fac asta, iubirea mea, răspunse el, făcân-du-i un semn Matildei, care se oferise să-i toarne a doua ceașcă de ceai. Da, mulțumesc. *Dumneata* vei veni, verișoară Eugenia?

- Voi veni. Știi, Dirkson a fost tovarășul de ne-bunii al lui Humphrey în tinerețe, deși pe atunci nu avea titlu. Reputația lui a devenit tot mai rea odată cu trecerea timpului. Nu era privit cu ochi buni de cei care țineau la etichetă și poate că nici acum nu e.

- Cred că nu trebuie să-l judecăm din cauza trecutului său, observă Alexander cu ochii scânteietori. Dacă nu ar fi zămislit un copil nelegitim pe când era probabil foarte tânăr, acum nu am plănui cina aceasta, nu?

- Și Abigail nu și-ar fi găsit dragostea vieții, zise Matilda.

- Oh, cred că ai dreptate în privința asta, verișoară Matilda! replică Wren radioasă, privind-o cu afecțiune. Cred că ea și Gil sunt perfecți unul pentru altul și părinții perfecți pentru Katy. Nu, nu mai vreau ceai, mulțumesc. Trebuie să plecăm în curând. V-am răpit destul timp.

- Dar nu v-am spus veștile noastre bune, interveni văduva.

- Oh, exclamă Wren! Cu siguranță trebuie să le auzim.

Matilda își aminti brusc de ce se supăraseră atât de tare chiar înainte să vină Alexander și Wren cu invitația.

- Edith vine să locuiască cu noi, anunță mama ei.

- Te referi la sora dumitale, verișoară Eugenia? întrebă Alexander.

- La Edith Monteith, da. Am încercat s-o conving să vină de acum doi ani, de când a murit Douglas. Nu are nici copii, nici altă obligație care s-o țină în căsoiul acela prin care bate vântul nestinherit și care e atât de aproape de granița cu Scoția,

încât nici nu se poate spune că e în Anglia. I-ar fi mult mai bine să vină la mine. A fost întotdeauna sora mea favorită, deși este cu aproape zece ani mai tânără.

- Și vine să locuiască permanent la dumneata? întrebă Wren. Asta pare într-adevăr o veste bună, zise ea, dar îi aruncă Matildei o privire încruntată și îngrijorată.

Probabil mama ei văzuse privirea aceea.

- Va fi minunat pentru Matilda, zise ea. Nu va mai fi legată de mofturile unei bătrâne. Va avea pe cineva mai apropiat de vârsta ei care să-i țină companie. Adelaide Boniface va veni cu Edith. E o verișoară îndepărtată a lui Douglas. Și e atât de inteligentă, biata de ea! A fost ani întregi doamna de companie a lui Edith.

Mătușa Edith era deprimată, din ce își amintea Matilda, iar Adelaide Boniface se asigurase că rămăsese așa. Dacă strălucea soarele, sigur era vestitorul norilor și al ploii care se apropia. Dacă rămânea jumătate de prăjitură pe tava de ceai, atunci faptul că cealaltă jumătate se consumase era motiv de lamentare pentru că a doua zi nu avea să mai fie nimic. Și obișnuia să vorbească pe nas, iar nasul cu pricina era mereu tamponat și împins dintr-o parte în cealaltă cu o batistă făcută ghem, iar după fiecare astfel de gest își trăgea cu zgomot nasul. Matilda considera că perspectiva companiei permanente a Adelaidei și pe deasupra a mătușii